

گزارشگری برون سازمانی اعمال غیر قانونی تضاد بین رازداری و منافع عمومی

K. Pany, J. Zhang ✍

ترجمه: سیمیندخت عامری طبائی

به موجب مفاد ماده ۲ آیین رفتار حرفه‌ای جامعه حسابداران رسمی آمریکا (AICPA)، "حسابداران رسمی به منظور خدمت‌رسانی به منافع عمومی، متعهد به پذیرش مسئولیت می‌باشند. منافع عمومی به عنوان رفاه جمعی اجتماع مردمی و نهادهایی که حرفه به آن خدمت می‌کند، تعریف می‌شود" (ET Section 53). افزون بر این، اصل ۳۰۱ بیان می‌دارد که: "در خدمات حرفه‌ای، حسابدار رسمی مجاز به افشای اطلاعات محرمانه صاحبکار بدون مجوز صریح صاحبکار نمی‌باشد" (ET Section 301). به همین ترتیب، تفسیر ۹-۵۰۱، "اطلاعات محرمانه حاصل از به‌کارگیری یا فعالیت‌های داوطلبانه"، افشا را به طور کلی محدود به مواقعی می‌کند که قانون مجاب یا مجاز دانسته و به وسیله صاحبکار مجوز ارائه شده است (ET Section 501-10). اگرچه دو الزام پیشگفته آشنا و مورد انتظار از حسابداران رسمی است، ولی در برخی اوقات بایکدیگر تداخل دارند. این تضاد بین منافع عمومی و رازداری نه تنها در آیین رفتار حرفه‌ای ایالات متحده (و حسابرسی)، بلکه در استانداردهای بین‌المللی نیز موجود است. بحث و گفتگوی بعدی بر سناریویی مانند مورد زیر تاکید دارد؛ انجام حسابرسی که در آن حسابرس از عمل محتمل غیرقانونی مطلع است و صاحبکار اصلاح متناسب و افشا را نمی‌پذیرد.

به تازگی، هیئت تدوین استانداردهای بین‌المللی اصول اخلاقی برای حسابداران (IESBA) یک پیش‌نویس استاندارد (که جلوتر مورد بحث قرار می‌گیرد) به منظور حل و فصل تضاد به نفع منافع عمومی صادر کرده است. به موجب آن، حسابرسی که به عمل غیرقانونی مشکوک است، ملزم به دادن گزارش به مقام مقتضی (به طور مثال یک مرجع قانونی) است. هیئت تدوین استانداردهای بین‌المللی اصول اخلاقی برای حسابداران، قصد دارد استاندارد را در نیمه دوم سال ۲۰۱۳ نهایی کند. اجرای چنین استاندارد در ایالات متحده، باتوجه به منافع عمومی و حفظ ارتباط رازداری، در تعادل مسئولیت حسابرس موثر است.

و تردید نباشد، وی ملزم به رعایت فرایند گزارش به مافوق به منظور کسب پاسخ مناسب به موضوع می باشد. فرایند با اطلاع رسانی به یک سطح مناسب از مدیریت، یعنی افرادی که حداقل یک سطح بالاتر از افراد درگیر در موضوع به واسطه راهبری می باشند، آغاز می شود.

در نهایت، اگر بنا به تشخیص حسابرس عواقب عمل مشکوک غیرقانونی به گونه ای است که افشا به مقام مقتضی به نفع عموم است، حسابرس باید افشای موضوع به مرجع مربوط را به صاحبکار توصیه کند (مثالهایی که در پیش نویس استاندارد فراهم شده عبارتند از ناظر بازار رقابتی و ناظر اوراق بهادار به نحو مقتضی). در صورت عدم افشای مناسب در مدت زمان معقول توسط صاحبکار، حسابدار حرفه ای که خدمات به صاحبکار ارائه می دهد، باید موارد زیر را به آن مقام افشا کند:

- اعمال مشکوک غیرقانونی که به طور مستقیم یا غیرمستقیم در گزارشگری مالی موثر است، و
- اعمال مشکوک غیرقانونی با موضوعی که در حیطه تخصص حسابدار قرار می گیرد.

تنها استثنا به الزام برشمرده در فوق، «شرایط استثنایی» است که در آن یک شخص معقول و آگاه ثالث به این نتیجه برسد که شدت عواقب حاصل از افشا آنچنان باشد که توجیهی در رعایت الزامها وجود نداشته باشد. در مثال ارائه شده در

پیش نویس استاندارد هیئت تدوین استانداردهای بین المللی اصول اخلاقی برای حسابداران

در آگوست سال ۲۰۱۲، هیئت تدوین استانداردهای بین المللی اصول اخلاقی برای حسابداران، پیش نویس استاندارد «پاسخ به عمل مشکوک غیرقانونی» را منتشر کرد. در صورت تصویب، آیین رفتار حرفه ای برای حسابداران رسمی تغییر کرده و شرایطی فراهم می شود که با رعایت استاندارد مزبور، حسابرس می تواند اصل بنیادی رازداری را زیر پا گذاشته و عمل مشکوک غیرقانونی (مشمول بر تقلب) را برای مقام مقتضی افشا کند. (به منظور گزارش عمل مشکوک غیرقانونی، پیش نویس استاندارد رهنمود لازم برای حسابداران رسمی که خدمات حرفه ای (حسابرسی و غیرحسابرسی) به صاحبکار حسابرسی و همچنین صاحبکار غیرحسابرسی ارائه می کنند و آن دسته از حسابداران رسمی که در کسب و کار فعالیت می کنند، صادر کرده است. این مقاله همانند پیش نویس استاندارد، بر حسابرسان و اعمال غیرقانونی تاکید دارد که طبق استاندارد، تقلب یعنی تحریف ناشی از گزارشگری مالی متقلبانه یا اختلاس دارایی را نیز در برمی گیرد).

تعریف پیش نویس استاندارد از عمل غیرقانونی، با استانداردهای حسابرسی بین المللی و ایالات متحد همچنان دارد و به اعمال عمد یا غیرعمد حذف و اضافه های خلاف قوانین یا مقررات غالب انجام شده توسط صاحبکار، افراد درگیر راهبری یا مدیریت یا کارکنان صاحبکار، اشاره دارد. البته، سوء رفتار شخصی نامرتبط به فعالیت واحد تجاری، مستثنی است.

پیش نویس استاندارد الزام می دارد تا حسابرسی که نسبت به انجام عمل غیرقانونی توسط صاحبکار حسابرسی شامل شرکت، کارکنان، مدیریت و افراد درگیر راهبری مشکوک است، گامهای معقولی برای تایید یا برطرف کردن شک و تردید بردارد (اگرچه حسابرس ممکن است در هنگام انجام حسابرسی از این عمل آگاه شود. وی همچنین می تواند از طریق پرس و جو از حسابدار حرفه ای که خدمات غیرحسابرسی به صاحبکار ارائه می دهد یا حسابداری که برای شرکت کار می کند، از موضوع آگاه شود؛ زیرا حسابداران مزبور ملزم به افشای چنین مواردی به حسابرس مستقل شرکت می باشند). اگر حسابرس قادر به رفع شک

پیش‌نویس استاندارد، به مواردی چون تهدید به امنیت فیزیکی حسابدار حرفه‌ای یا دیگر افراد اشاره شده است؛ اما پیامدهایی مانند از دست دادن صاحبکار یا درآمد، از شرایط استثنایی به‌شمار نمی‌آید.

افزون بر این مسئله بدیهی که آیا حالت پیشگفته باید به‌عنوان یک استثنا به حفظ رازداری اطلاعات صاحبکار توسط حسابرس تلقی شود، الزام به گزارش اعمال مشکوک غیرقانونی به مقام مقتضی سبب ایجاد دشواریهای متعدد اجرایی می‌شود.

عمل مشکوک غیرقانونی - از مسائل مطرح این است که حد اطمینان یک حسابرس برای در نظر گرفتن عمل غیرقانونی به‌عنوان «مشکوک»، چه میزان است؟ آیا آستانه شک، «بیشتر محتمل است تا نباشد» یا بالاتر از آن یا کمتر از آن است؟
منافع عمومی - یک حسابرس باید تشخیص دهد که آیا در جریان قرار دادن یک مقام به نفع عموم است. رهنمود محدود عملیاتی در پیش‌نویس استاندارد (ماهیت و اهمیت موضوع، همچنین تعداد افرادی که به‌واسطه عمل مشکوک غیرقانونی تحت تاثیر واقع می‌شوند و نیز میزان تاثیرپذیری آنان)، خیلی عمومی است. هر چند، ممکن است تفسیر رهنمود مزبور برای حسابرس دشوار باشد.

مقام مناسب - در پیش‌نویس استاندارد، گزارشگری اقدام مشکوک به مقام مناسب به‌صورت مفرد تحریر شده است - یعنی از واژه «مقام» به جای «مقامها» استفاده شده است؛ ولی آیا مواردی وجود دارد که حسابرس باید به بیش از یک مقام گزارش دهد؟ به‌طور مثال، اقدام غیرقانونی که رقابت را محدود می‌سازد (یک ناظر بر بازار رقابتی) و منتج به بدهی احتمالی می‌شود (ناظر بر اوراق بهادار)؟ سناریوهایی که ناظرین در سطوح مختلف دولتی درگیر هستند، چطور؟ (به‌طور مثال، مرکزی و ایالتی) یا پلیس؟

نبود لنگرگاه مطمئن - گزارشگری عمل مشکوک غیرقانونی به مقام مقتضی می‌تواند پیامدهای قانونی داشته باشد؛ در صورتی که در نهایت مشخص شود اقدام غیرقانونی نبوده و اگر خسارتی به صاحبکار وارد آید، در غیاب حمایت قانونی احتمال دارد حسابرس مسئول شناخته شود. در بیشتر کشورها، فراهم کردن چنین حمایتی نیاز به قانونگذاری دارد.

الزامهای گزارشگری ایالات متحد

الزام حسابرس به افشای اعمال مشکوک غیرقانونی به مراجع ذیصلاح، چه تغییری در استانداردهای جاری حسابرسی

اگر مدیریت و

هیئت مدیره

از الزام حسابرس به افشا

آگاه باشند

احتمال دارد خود بموقع

گزارشدهی کنند

برای تشخیص اینکه آیا افشا به مقام مقتضی در جهت حفظ منافع عمومی است یا خیر، حسابرس باید در نظر گیرد که: «آیا یک شخص معقول و آگاه ثالث با سنجش تمام جوانب و شرایط مربوط، به احتمال قوی به این نتیجه خواهد رسید که افشای عمل مشکوک غیرقانونی به نفع عموم است؟» (IESBA Exposure Draft, Section 225-11).
برای تصمیم‌گیری، حسابدار باید ماهیت و اهمیت موضوع، همچنین تعداد افرادی که به‌واسطه عمل مشکوک غیرقانونی تحت تاثیر واقع می‌شوند و نیز میزان تاثیرپذیری آنان را در نظر گیرد.

(حسابرس)،

- گزارشگری به منظور پاسخ به احضاریه (حکم دادگاه)،
- گزارشگری به منظور برآوردن الزامهای حسابرسی نهادهایی که کمک مالی از مراجع دولتی دریافت می‌دارند، و
- گزارشگری به حسابرس جانشین.

بنابراین، تحت استانداردهای جامعه حسابداران رسمی آمریکا و هیئت نظارت بر حسابداری شرکتهای سهامی عام (PCAOB) برای گزارشگری اعمال غیرقانونی، گزارشگری به مراجع برون سازمانی باید تنها در موارد بسیار استثنایی تعریف شده انجام شود.

استاندارد حسابرسی بخش ۵۶۱ (AU Section 561)، «کشف پس از موعد وقایع موجود در تاریخ گزارش حسابرسی» و استاندارد حسابرسی بخش ۵۶۰، «رویدادهای پس از تاریخ ترازنامه و حقایق کشف شده پس از موعد»، حوزه دیگری از بیانیه‌های استانداردهای حسابرسی را مورد خطاب قرار می‌دهد. زمانی که پس از تاریخ گزارش حسابرسی، حسابرس از وقایع موجود در تاریخ حسابرسی مطلع شود، ممکن است به

ایالات متحده را موجب می‌شود؟ در حال حاضر، حسابرس تحت چه شرایطی باید اعمال غیرقانونی را به مراجع ذیصلاح گزارش دهد؟ این پرسشها در ارتباط با دو بخش مهم از استانداردهای حسابرسی، مسئولیت صاحبکاران برای اعمال غیرقانونی (عدم انطباق با قانون) و کشف پس از موعد حقایق موجود در تاریخ گزارش حسابرسی است. افزون بر این، حسابرسی که به اعمال غیرقانونی مشکوک است، به موجب **بخش ۱۰۱ ای (Section 10A)** قانون بورس اوراق بهادار سال ۱۹۳۴، موظف به گزارشگری است.

استانداردهای حرفه‌ای حسابرسی - استاندارد حسابرسی بخش ۳۱۷ (AU Section 317)، «اعمال غیرقانونی توسط صاحبکاران»، و استاندارد حسابرسی بخش ۲۵۰ «در نظر گرفتن قوانین و مقررات در حسابرسی صورتهای مالی»، هر دو به طور مستقیم اعمال غیرقانونی را مورد خطاب قرار می‌دهد. به موجب رهنمود استانداردهای مزبور، هنگامیکه افشای ناکافی از نتایج اعمال غیرقانونی منجر به انحراف با اهمیت از اصول پذیرفته شده حسابداری شود، تعدیل گزارش حسابرسی و در مواردی نیز کناره‌گیری حسابرس مناسب خواهد بود. با این حال، استانداردهای مزبور به طور کلی تاکید دارند که حسابرس نباید اعمال احتمالی غیرقانونی را به اشخاص ثالث اطلاع دهد. برای مثال، استاندارد حسابرسی بخش ۲۳-۳۱۷ عنوان می‌کند:

«افشای عمل غیرقانونی به دیگر اشخاص، غیر از مدیریت ارشد صاحبکار و افرادی که عهده دار راهبری هستند، بخشی از مسئولیت معمول حسابرس نیست و اخلاق حسابرس یا تعهد قانونی به رازداری، چنین افشایی را منع کرده است.»

علاوه بر این، استاندارد حسابرسی بخش ۲۵۰-۲۸ ای (AU-C Section 250-A28) بیان می‌کند: «وظیفه حرفه‌ای حسابرس در رازداری اطلاعات صاحبکار ممکن است از گزارشگری موارد شناسایی شده و مشکوک عدم تطابق با قوانین و مقررات به یک شخص در خارج از واحد تجاری، جلوگیری کند.»

سناریوهای زیر، استثنای رهنمود فوق هستند:

- گزارشگری به منظور انطباق با مراجع خاص قانونی و مقرراتی (مانند افشای الزام شده در فرم ۸-کی (8-K) در ارتباط با تغییر

گزارشدهی مستقیم

حسابرس از

مسائل خاص صاحبکار به

مراجع قانونی و

دیگر اشخاص ثالث

در ایالات متحده

مسبق به سابقه است

تعدیل یا افشا در صورتهای مالی نیاز باشد.

برای مثال، در نظر بگیرید گزارش حسابرسی و صورتهای مالی، صادرشده و باز است و حسابرس تشخیص می‌دهد که لازم است صاحبکار یک مسئله مشخص

را در صورتهای مالی افشا کند. پس از طی فرایند گزارش به مافوق (از مدیریت تا افراد درگیر راهبری)، هر دو استاندارد در نهایت تاکید دارند که حسابرس این امر را الزامی کند؛ به‌گونه‌ای که اقدام مناسبی برای جلوگیری از اتکا به گزارش حسابرسی و در صورت لزوم با دریافت نظر از مشاور حقوقی توسط حسابرس در هنگامیکه صاحبکار افشا را نپذیرد و حسابرس

آن را لازم داند، انجام پذیرد. به‌جز در مواردی که مشاور حقوقی توصیه دیگری دارد، به‌موجب استاندارد حسابرسی بخش ۵۶۱، حسابرس نبود قابلیت اتکا به گزارش را باید به صاحبکار، مراجع قانونی و در صورت امکان افرادی که حسابرس از اتکا آنان به صورتهای مالی آگاه است، اعلام کند. الزامهای مندرج در **استاندارد حسابرسی بخش ۵۶۰** ۱-۲۴ (AU-C Section 560-A24) مشابه است. در صورتی که قانون منع نکرده باشد، اطلاع‌رسانی حسابرس شامل توصیف موضوع و تاثیر آن بر صورتهای مالی و همچنین اثر آن بر گزارش حسابرسی با فرض اطلاع در تاریخ گزارش حسابرسی می‌شود. بنابراین، سابقه روشنی از گزارشگری به مراجع قانونی موجود است.

بخش ۱۱۰ ای از قانون بورس اوراق بهادار - این بخش از قانون فرایندی را که حسابرس در هنگام تشخیص یک عمل احتمالی غیرقانونی باید دنبال نماید، ارائه می‌کند. این امر با اطلاع‌رسانی مدیریت و کسب اطمینان از آگاهی کمیته حسابرسی آغاز می‌شود. پس از آن، حسابرس مسئولیتهایی اضافی از قبیل تشخیص موارد زیر دارد:

- عمل غیرقانونی روی داده دارای اثر بااهمیت بر صورتهای مالی صادرکننده است،
- مدیریت ارشد و هیئت‌مدیره بموقع اقدام اصلاحی و مناسبی

در خصوص عمل غیرقانونی نکرده‌اند، و

- نبود اقدام اصلاحی، به‌طور منطقی حکم به تعدیل یک گزارش حسابرسی استاندارد را دارد.

در چنین شرایطی، حسابرس ملزم به گزارش نتایج به هیئت‌مدیره و هیئت‌مدیره نیز مسئول ارائه نسخه‌ای از گزارش به سازمان بورس اوراق بهادار (یا شواهد پشتوانه هر گزارش ارائه‌شده) ظرف مدت یک روز کاری می‌باشد. در صورت عدم ارائه گزارش به سازمان بورس اوراق بهادار توسط هیئت‌مدیره، حسابرس موظف به استعفا یا ارائه یک نسخه از گزارش (یا شواهد پشتوانه هر گزارش شفاهی ارائه‌شده) به بورس

اوراق بهادار است.

الزامهای گزارشگری بخش ۱۱۰ ای برای سالهای مالی که از ابتدای ژانویه ۱۹۹۶ و پس از آن آغاز می‌شود، لازم‌الاجرا است. گزارشگری حسابرسی تحت بخش ۱۱۰ ای محدود به نظر می‌رسد. براساس گزارش **دیوان محاسبات (GAO)**، ۲۹ گزارش بخش ۱۱۰ ای بین ابتدای ژانویه ۱۹۹۶ و ۱۵ مه ۲۰۰۳ تهیه شده است. نویسندگان مقاله از اطلاعاتی که پس از سال ۲۰۰۳ در دسترس عموم قرار گرفته، مطلع نیستند. محدودیت در گزارشگری تحت بخش ۱۱۰ ای می‌تواند ناشی از مواردی مانند عوامل زیر باشد:

- حسابداران رسمی ممکن است الزام به گزارشگری موضوع به بورس اوراق بهادار را تنها برای اعمال شناسایی‌شده غیرقانونی به‌جای اعمال محتمل غیرقانونی، تفسیر کنند. به احتمال زیاد، استدلال می‌شود حسابرس قادر نیست تصمیم بگیرد که آیا به واقع عمل غیرقانونی در میان است؛ زیرا این تصمیمی قضایی است. در حقیقت، در بخش ۱۱۰ ای (بی) (۲) (Section 10A (b) (2)) از عبارت «با توجه به اعمال غیرقانونی کشف‌شده» در قیاس با عبارت استفاده‌شده پیشین در بخش مزبور «یک عمل غیرقانونی که به احتمال قوی رخ داده»، استفاده شده است. با این حال می‌توان استدلال کرد که اشاره به اعمال غیرقانونی دلالت بر اعمال محتمل غیرقانونی

مربوط به افشای چنین اعمال غیرقانونی، ممکن است منجر به تبادل معنی‌گرای اطلاعات درخصوص یک عمل مشکوک غیرقانونی شود. این امر با ریسکهای قابل توجهی از تحریف بااهمیت در صورتهای مالی و درستی گزارشهای مالی شرکت ارتباط دارد. علاوه بر آن، اگر مدیریت و هیئت‌مدیره از الزام حسابرس به افشا آگاه باشند، احتمال دارد خود بموقع گزارشدهی کنند.

- وضوح الزام به افشای اعمال غیرقانونی توسط حسابرس و افراد درگیر راهبری ممکن است به عنوان یک عامل بازدارنده که منجر به کاهش اعمال غیرقانونی می‌شود، به کار آید.
- از سوی دیگر، معایب احتمالی به شرح زیر است:
- اختلال در ارتباط رازداری صاحبکاران و حسابرسان می‌تواند

دارد؛ زیرا نمی‌تواند معنی واقعی دیگری داشته باشد. سازمان بورس اوراق بهادار در **قانون ۲۴۰ ای-۱ (Rule 240 10A-1)** به طور آشکار تفسیر می‌کند که مسئولیت گزارشگری حسابرس شامل اعمال محتمل غیرقانونی است.

- حسابداران رسمی ممکن است به این نتیجه برسند که اعمال غیرقانونی به درستی اصلاح شده است؛ بنابراین هرگونه الزام گزارشگری تحت بخش ۱۰ ای بورس اوراق بهادار را حذف می‌کنند.

• از آنجایی که تعدیل مناسب نیاز به افشا در صورتهای مالی دارد، حسابداری برای زیان احتمالی به کار می‌آید؛ حوزه‌ای که ثابت شده مستعد به نبود انطباق بالقوه است. در سال ۲۰۱۰، **هیئت تدوین استانداردهای حسابداری مالی (FASB)** رهنمودی پیشنهاد کرد تا استفاده‌کننده را از ماهیت، اهمیت بالقوه و زمان بندی بالقوه (در صورت شناسایی شدن) زیان احتمالی، از جمله موارد مربوط به دادخواهی آگاه کند. هیئت به این نتیجه رسید که اگرچه استفاده‌کنندگان صورتهای مالی به طور معمول حامی استاندارد پیشنهادی هستند، ولی برخی از پاسخ‌دهندگان با در نظر گرفتن مسائلی مانند مخارج، چشم‌پوشی از امتیاز وکیل - صاحبکار و حمایت از محصول کار و فراهم آوردن اطلاعات زیان‌رسان به رقبای دادخواهی، مخالف با آن هستند.

پروژه ناتمام به تازگی از دستور کار هیئت تدوین استانداردهای حسابداری مالی خارج شده است.

مقررات گزارشدهی بین‌المللی

اصلاح آیین رفتار ایالات متحد و استانداردهای حسابرسی به پیشنهاد پیش‌نویس استاندارد هیئت تدوین استانداردهای بین‌المللی اصول اخلاقی برای حسابداران، می‌تواند مزایا و معایب متعددی داشته باشد. مزایای احتمالی شامل موارد زیر است:

- به نظر می‌رسد افشای حسابرس از اعمال غیرقانونی که مدیریت حاضر به افشای آن نیست، برای حفظ منافع عمومی می‌باشد؛ زیرا استفاده‌کنندگان گوناگونی از چنین اطلاعاتی که در دسترس قرار گرفته، بهره می‌برند.
- آگاهی حسابرس و افراد درگیر با حاکمیت شرکتی از مسئولیت

از مسائل مطرح

این است که

حد اطمینان یک حسابرس

برای در نظر گرفتن عمل غیرقانونی

به عنوان «مشکوک»

چه میزان است

به ارتباط خصمانه بین آنان منجر شود و به جای افزایش کیفیت حسابرسی، سبب تضعیف آن خواهد شد. هر گزارشگری بسط‌یافته از اعمال احتمالی غیرقانونی، ممکن است منجر به دشواریهای عنوان شده در اظهارنظرهای منفی به پروژه پیشین زیان احتمالی هیئت تدوین استانداردهای

حسابرسی که نسبت به

انجام عمل غیرقانونی

توسط صاحبکار حسابرسی

شامل شرکت، کارکنان، مدیریت و

افراد درگیر راهبری

مشکوک است

باید گامهای معقولی برای تایید یا

برطرف کردن شک و تردید بردارد

• تصویب آزمون «منافع عمومی»، مانند موارد اشاره شده در پیش نویس استاندارد، بدون رهنمود اجرایی گیج کننده است. مثالهای مشکل، سناریوهایی هستند که در آن افشا در تضاد با منافع عمومی قرار می گیرد. در هنگام تصمیم گیری اینکه آیا افشا یک عمل مشکوک غیرقانونی در جهت منافع عمومی است، قضاوت حرفه ای نقش پررنگی دارد و می تواند منجر به ناسازگاری و تناقض در عمل شود.

• اگر «مرجع مقتضی» به معنای گسترده تر از ناظران اوراق بهادار به کار گرفته شود، سؤال پیش می آید که در شرایط خاص، به چه تعداد از مراجع باید یا می توان اطلاع رسانی کرد.

مسئولیت گسترده حسابرس

گزارشگری زیان احتمالی، مشتمل بر آنهایی که نتیجه اعمال غیرقانونی است، به ویژه برای شرکتها، مشاوران حقوقی آنها و حسابرسان، گیج کننده بوده است. همانگونه که در بخش بالا توضیح داده شد، گزارشدهی مستقیم حسابرس از مسائل خاص صاحبکار به مراجع قانونی و دیگر اشخاص ثالث، در ایالات متحد مسبوق به سابقه است. بنابراین، پیش نویس استاندارد هیئت تدوین استانداردهای بین المللی اصول اخلاقی برای حسابداران که حسابرس را ملزم به گزارشگری اعمال مشکوک غیرقانونی می کند، با بخش ۱۰۱ی از قانون بورس اوراق بهادار مصوب سال ۱۹۳۴ همخوانی دارد. با این حال، چنین استاندارد دی به طور قطع مسئولیت گزارشگری حسابرس را به صاحبکارانی که تحت پوشش قانون فوق قرار نمی گیرند، به طور درخور توجهی افزایش می دهد؛ بنابراین در رازداری اطلاعات صاحبکار و ارتباط حسابرس - صاحبکار، موثر واقع خواهد شد.

منبع:

• Pany K., J. Zhang, **Reporting Illegal Acts Externally, A Conflict between Confidentiality and the Public Interest**, The CPA Journal, March 2013, pp. 64-67

حسابداری مالی شود. به بیان دیگر، یک گزارش بسط یافته می تواند نتایج دعوی قضایی را تحت تاثیر قرار دهد. تحریک قانون به الزام گزارشگری با تقلب مشکوک، ممکن است هم به لحاظ مسائل توصیفی (به طور مثال، تقلب چقدر باید جدی در نظر گرفته شود) و هم به لحاظ مسائل تعهد حسابرس (به طور مثال، برای تقلب مشکوکی که افشا شده و پس از آن مشخص شده که صحت نداشته)، مشکل ساز باشد. یکی از مزایای الزام قانون به چنین افشایی (مانند بخش ۱۰۱ی از قانون بورس اوراق بهادار)، گنجانیدن شرایط یک لنگرگاه امن در قانون می باشد. نبود چنین شرایطی، منجر به افزایش هزینه حسابرسی خواهد شد که حاکی از افزایش مسئولیت پذیرفته شده توسط حسابرس است.